

KRYSSSE GRENSE: Misjon handler ikke primært om hvor langt du skal reise, men heller om hvilke grenser som skal krysses. Denne grensen kan være langt borte, eller den være på andre siden av gaten, til mennesker som er i en annen kultur enn min egen. FOTO: WIKIMEDIA

Må jeg reise for å være misjonær?

Vi vestlige mennesker er opplært til å tenke balanse. Vi snakker ofte om grofter vi kan havne i. Målet med våre liv er balanse mellom to ulike grofter. I hverdagslivet skal vi balansere jobb og fritid, bruk av tid på familie og venner, balansere stillhet og aktivitet, trening og hvile, ja til og med sannheten kan balanseres mellom det ekstreme og det moderate. Slik balansekunst er ofte viktig. Vi kaller gjerne dette for prioritering.

Også i teologien driver vi balansekunst. Vi kan for eksempel balansere vår forkynnelse mellom å søke innover – det kontemplative, og å søke utover – det misjonale. Vi kan balansere forkynnelsen om Guds natur og karakter, hvor motpolene er Guds nåde og Guds hellighet.

Etter å ha levd i andre land, har jeg lært at dette er en tenkning som ikke nødvendigvis er felles for alle mennesker. Vår balanseangst blir ikke alltid forstått. I Midt-østen tenker de gjerne helhetlig, istedenfor balanse, hvor de ulike ytterpunktene komplementerer hverandre istedenfor å balansere hverandre. Fordi vi tenker balanse kan det virke som om ulike sider av Bibelen er paradoksale, og står i motsetningsforhold.

Salme 2 sier at Gud er i himmelen, og Jesus lærer oss å be; Fader Vår, du som er i himmelen. Samtidig ser vi andre steder i Bibelen at Gud ikke bare er i himmelen, han er

overalt. Et annet eksempel handler om Guds rike: Er det inni oss, iblant oss eller rundt oss? Hva med Guds karakter? Er han hellig eller er han nådig? Bibelen sier Gud hater, men den sier også at han elsker. Hva er sant? Er Gud spaltet, eller er det vi som ikke forstår i vår streben etter perfekt balanse?

I en helhetlig og komplementært tenkning vil ikke Gud være 50 prosent nådig og 50 prosent hellig. Han er 100 prosent alt sammen. På samme måte som at Jesus var 100 prosent menneske og 100 prosent Gud. På samme tid.

Denne balansekunsten møter vi også kulturellt og geografisk. Hvor langt må jeg reise for å være misjonær? De i Indremisjonen mener at det er nok å reise til Knarvik for å være misjonær, mens de i Pinsevennenes Ytremisjon mener kanskje at man må reise til Afrika for å tituleres misjonær?

Apostelgjerningene 1:8 snakker Jesus om fire geografiske områder; Jerusalem, Judea, Samaria og Jordens ender. Innimellom hører jeg det sagt at Jerusalem kan være et eksempel på vårt hjemsted, Judea på vår egen kultur eller nasjonalitet, Samaria på immigrantere eller omkringliggende land, mens Jordens ender er resten av verden. Deretter kan det impliseres det at det også finnes en prioritet i Jesu ord, nemlig at Jerusalem (og dermed vårt hjemsted) er viktigere for oss enn Jordens ender.

Dermed handler ikke misjon primært om hvor langt du skal reise, men heller om hvilke grenser som skal krysses. Denne grensen kan være langt borte, eller den være på andre siden av gaten, til mennesker som er i en annen kultur enn min egen.

Dermed det var slik at Jesus mente

at disiplene skulle begynne som indremisjonærer i Galilea, og at dette var deres førsteprioritet, tror jeg han ville ordlagt seg annerledes. Han ville da kanskje sagt: «og dere skal være mine vitner først i Galilea, og så deretter i Judea, for dere kan konsentrere dere om Samaria når dere er ferdige med Judea. Til slutt kan kanskje noen av dere reise mot Jordens ender».

Jesus mente ikke disiplene skulle begynne med hjemstedet sitt. De kom jo ikke fra Jerusalem. De kom fra Galilea i nord. Og de fra nord var i kulturell opposisjon til Jerusalem i sør. De snakket annerledes, hadde andre skikker og kanskje tenkte soringene at nordlendingene var litt mindre sofistikerte enn kaffe latte drikkende, urbane Jerusalem.

Hadde Jesus ment at disiplene skulle begynne å fullføre misjonsbefalingen på sitt hjemsted, ville han sagt det. Derimot skulle de begynne på et fremmed sted, i en multikulturell by som i utgangspunktet ikke hadde veldig høye tanker om nordlendingene.

Vi kan heller ikke se at Jesus snakker om en prioriteringsrekkefølge mellom Jerusalem og Verdens ender, hvor det nære er viktigere enn det fjerne. Derimot sier han at vi skal fokusere også på Jerusalem. Også Judea. Også Samaria. Også Jordens ender. Alle disse fire områdene har like stor viktighet.

Jeg tror vi gjør feil når vi skal forsøke å balansere mellom disse fire geografiske områdene. La oss heller prøve å tenke som våre venner i Midtøsten, og tenke helhetlig og komplementært: Ja til 100 prosent Jerusalem. Ja til 100 prosent Judea. Ja til 100 prosent Samaria. Ja til 100 prosent Jordens ender.

Dermed handler ikke misjon primært om hvor langt du skal reise, men heller om hvilke grenser som skal krysses. Denne grensen kan være langt borte, eller den være på andre siden av gaten, til mennesker som er i en annen kultur enn min egen.

Noen av oss fokuserer på Knarvik, slik som Indremisjonen. Andre fokuserer på de gjemte og glemte, slik som Ytremisjonen. Slik blir det geniale at vi alle er del av samme kropp. Slik blir sammen av det vi driver med – det store bildet – det viktigste!

Når vi må alle er ett legeme, med ulike fokus, spisskompetanse, prioriteringer og kall, samt at indremisjonen og ytremisjonen har like stor legitimitet, kan jeg falle til, og kjenne det er helt greit å fokusere primært på at unge mennesker skal bli bevisstgjort, rekruttert, utrustet og sendt som kirkeplanterere til Europas storbør og unndide folkeslag. Indremisjonen driver jo et fantastisk arbeid i Knarvik!

Jeg har helt bevisst ikke snakket om praktiske prioriteringer, men tatt utgangspunkt i det prinsipielle. Så får det heller være opp til den enkelte å snakke om praktiske implikasjoner.

ANDREAS NORDLI
Leder av UIO Norge